

ΔΑΒΙΔ ΚΑΙ ΙΩΣΗΦ (Κυριακή μετά την Χριστού Γέννησιν)

/ [Γνώμες](#)

ΔΑΒΙΔ ΚΑΙ ΙΩΣΗΦ (Κυριακή μετά την Χριστού Γέννησιν)

Του Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ΄

Τυγχάνει κάπως ιδιότυπη, ή έορτή αύτή τών δύο προσώπων, Δαβίδ καί Ίωσήφ, τήν Κυριακή, μετά τήν θεία Γέννηση τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ἐάν, μάλιστα, ἀπό τῆς 26ης Δεκεμβρίου μέχρι τῆς 31ης τοῦ αὐτοῦ μηνός δέν συμπέσει Κυριακή, τότε ή ὡς ἄνω έορτή ἄγεται τήν 26ην τοῦ μηνός. Ἐνώπιόν μας, λοιπόν, προβάλλει ή Ἐκκλησία, δύο τόσο διαφορετικές μορφές. Ἐνας Μονάρχης καί ἕνας τεχνίτης. Δαβίδ, ὁ Βασιλεύς καί Ίωσήφ ὁ τέκτων. Ὁ ἕνας ἔζησε χίλια χρόνια πρό Χριστοῦ καί ὁ ἄλλος ἔζησε τήν ἐποχή τοῦ Χριστοῦ.

Εἰδικότερα, ὁ Δαβίδ, δέν εἶναι μόνον Βασιλεύς, ἀλλά καί Προφήτης. Καί ἀκόμη καί ποιητής, μουσικός καί ὁδηγός τοῦ λαοῦ. Ἄνθρωπος μέ πολλές περιπέτειες ἀλλά καί

μέ πολλή δόξα. Κυρίως, ἦταν ὁ ἄνθρωπος πού λαχτάρησε τόν Μεσσία, τόν Χριστό. Πάντοτε διψοῦσε καί ἀναζητοῦσε τόν ἀληθινό Θεό ἀπό τήν ἐποχή πού ἦταν κρυμμένος στά βουνά μέχρι τήν ἐποχή πού κατέστη ἰσχυρότατος Ἡγέτης. Πολλοί βέβαια Ἰσραηλῖτες πίστευαν στό Θεό καί γνώριζαν τό Πρωτευαγγέλιο, τήν ὑπόσχεση δηλαδή τοῦ Θεοῦ, πώς ἕνας ἀπόγονος τῆς γυναίκας πού θά γεννηθεῖ παρθενικά ἀπ' αὐτήν, θά ἐξουδετερώσει τόν διάβολο. Ὡστόσο, ὁ Δαβίδ τό ἐννοίωθε, μέ ἰσχυρότατο πόθο, μέ ὅλο τόν ἐσωτερικό του κόσμο. Πίστευε ἀκράδαντα, ὅ,τι μία ἡμέρα θά ἔλθει, ὁ Λυτρωτής τοῦ κόσμου, ὁ «μεγάλος Ἐπισκέπτης» τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ «προσδοκία τῶν Ἐθνῶν», ὁ Χριστός. Αὐτό καί ἦταν ὁ κεντρικός στόχος τῆς ζωῆς του, αὐτό πλημμύριζε τήν ψυχή του, αὐτό ὕμνησε καί στούς ὠραιότατους Ψαλμούς του μέ τήν κιθάρα του. Πίστευε ὅ,τι δέν μπορεῖ, παρά ὁ Θεός θά ἔλθει στή γῆ καί δέν θά ἀφήσει τό πλάσμα του, τόν ἄνθρωπο, στό δρᾶμα τῆς ἀπομάκρυνσής του ἀπό τόν Οὐράνιο Πατέρα Του.

*

Ἀπό τό ἄλλο μέρος, ἔχουμε τόν Ἰωσήφ. Μιά μορφή πού λίγες φορές ἀναφέρεται στήν Ἀγία Γραφή καί συγκεκριμένα, ὡς μνήστωρ τῆς Παρθένου Μαρίας καί μάλιστα μετά τήν ἐπιτέλεση τῶν καθηκόντων του δέν μνημονεύεται πλέον στά Ἱερά Εὐαγγέλια. Πρόκειται γιά ἕναν ἀπλοϊκό ἄνθρωπο, σέ ἀντίθεση μέ τόν βασιλέα Δαβίδ, πού ποτέ δέν ἔγραψε κάτι, δέν προφήτευσε, δέν κήρυξε, ἀλλά ὡς ἕνας ἀπλός ξυλουργός ἐργαζόταν ταπεινά στό ἐργαστήριό του. Ὡστόσο, αὐτός ὁ πολύ ἀπλός τεχνίτης εἶχε ἀγαθές προθέσεις, καθαρότητα καρδιάς, βαθειά πίστη στό Θεό καί ὄντως ἀξιώθηκε νά γίνει μέγας. Ἐφτασε νά παραστέκει κοντά στό Χριστό, νά γίνει προστάτης τοῦ θείου Βρέφους καί τῆς Παρθένου, νά βρεθεῖ αὐτός μάρτυρας τοῦ μεγάλου Μυστηρίου τῆς θείας ἐνανθρώπησης.

*

Ἐορτάζουμε, λοιπόν, δύο μορφές τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Ἡ μία μορφή στή καρδιά τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί ἡ ἄλλη στήν ἀρχή τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ὁ ἕνας πολύ δοξασμένος, ὁ ἄλλος πολύ ἀφανής. Ἀλλά καί οἱ δύο, Βασιλεύς καί Τεχνίτης, συναντῶνται στό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ. Καί οἱ δύο, δείχνουν τήν φάτνη καί θέλουν νά μᾶς καθοδηγήσουν, ὥστε νά νοιώσουμε καί μεῖς τό Μυστήριο τοῦ Σαρκωθέντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ. Μέ πόθο σωτηρίας καί σιωπηλή εὐλάβεια.